

IN PACE IN DIPSUM

DORMIAM ET QUIESCAM

ORIENTUR JUSTITIA

ET ABUNDANTIA PACIS

PASSE INVENIT SIBI DONUM

ET TURTUR NOVUM ALTARIA

QUI FRUMENTUM

XIX. ÉVF. 1918. 9. SZÁM.

ÖRÖKIMÁDÁS

HAVI FOLYÓIRAT

A LEGMÉLT. OLTÁRISZENTSÉG IMÁDÁSA S
SZE GÉNY TEMPLOMOK FELSZERELÉSÉNEK
ELŐSEGÍTÉSÉRE HIVATALOS KÖZLÖNYŰL

KIADJA

A BUDAPESTI ORSZ. KÖZPONTI
OLTÁREGYESÜLET

Szerkesztőség-kiadóhivatal Bpest, Űllői-út 77.

Ára egy évre 5 korona.

Megjelenik minden hó elején.

Stephanus nyomda r. 1

VIRGO IPSUM, QUEM GENI

IT DEUM ADORAVIT.

SACRIFICIUM DEO

SPRITUS CONTRIBULATUS

FLORABUNT SACERDOTES

PARCE POPULO TUO.

ET PANIS ANGELORUM FACTUS CIBUS VIATORUM VENE PANIS FLORUI

TARTALOM: *Balázs Bendiktá*: Amit nem lehet nézni, csak látni. — *Domonkos Isván*: A kereszt. — *Dr. Várkonyi Fidél*: Szent Majella Gellért élete és szeretete a legmél-
tóságosabb Oltáriszentség iránt. — *Eöri János*: Patakycék. — *X. Y.*: A szentségi
Jézus feltűnő segélyei. — *Lovich Ilonka*: Legyen. — *Baumann Károly*: Aki jó
könyvből olvas, ahhoz Isten beszél. — *Dr. Wéber Pál*: Minél többször, minél buz-
góbban. — Irodalom. — Oltáregyleti élet. — Kimutatás.

1918. június hóban befolyt adományok: Máramaroszigeti tagok 4.80 K, Tomkó J. 2 K, Eppel K.-né 4 K, özv. Károly K.-né 10 K, Tomaskó V.-né 1.50 K, Kozárics A. 50 f, dr. Mészáros János ügyvezető-igazgató által: özv. Jekelfalussy S.-né 3 K, Németh J.-né 4 K, Harsányi E.-né 8 K, Tomasovszky J. 3 K, Tomasovszky J.-né 3 K, özv. Kerecsényi F.-né 10 K, Timár M. 5 K, Timár R. 5 K, János J. 4 K, Kriess G. 2 K, Hotteyer T. 3 K, Kollár B. 2 K, Batenszky J. 2 K, özv. Zóka J.-né 2 K, Palkovics J.-né 2 K, Palkovics M. 2 K, Petusch A.-né 4 K, Pölczel Gy.-né 2 K, Slivitska B. 3 K, Hollósy J.-né 2 K, Martinek M. 4 K, Holma M. 4 K, Vermes M. 2 K, Szathmáry J.-né 6 K, Rábóczy T. 2 K, Rábóczy Gy.-né 2 K, Rábóczy M.-né 4 K, Baczusán Sz. 4 K, Görög F. 13 K, Görög F.-né 4 K, Bottka L.-né 5 K, Bottka S. 5 K, Szulovszky K. 2 K, Molitóríz J. 2 K, Szurdusz J. 2 K, Lázár A. 4 K, özv. Kerecsényi F.-né 10 K, Fuchs B. 1.30 K, Poszpis B. 10 K, özv. Udvardy J.-né 3 K, Szalka E. 12 K, Stinakovics K.-né 2 K, Auguszín J. 10 K, Major J.-né 14 K, Gyömréy F.-né 10 K, Pap M. 4 K, összesen 202.90 K, Máramaroszigeti tagok 4.80 K, Tomkó József 2 K, Eppel Károlyné 4 K, özv. Károly Károlyné 10 K, Tamaskó Vincéné 1.50 K, Kozárics Anna 50 f, Krisztman Irén 2 K, Krisztman Rozina 2 K, Kapisinszky Ervinné 2 K, Gyöngyöshalászi tagok 78 K, Negyedi tagok 14 K, Herceg Erzsébet 2 K, Benyovszky Imréné 10 K, Öri Balint 2 K, Szegh Erzsébet 2 K, Tóth Géza 2 K, Bergmann Károlyné 2 K, Nagy Lászlóné 2 K, Karancssági tagok 133.10 K, Hermann F.-né 10 K, Rezsonya Jánosné 1 K, Rucser Julianna 6 K, Werderits J.-né 200 K, Skuruka Mátyásné 2 K, Mika Ferenc 2 K, Hollósy István 5 K, Halmai Nándor 3 K, Lukács Zsuzsanna 40 f, Polgár János 8 K, Polgár Jánosné 4 K, Jancsics Mária 1 K, Felsőzékeli tagok 25.50 K, Martini Erzsébet 1 K, Grecsik Róza 2 K, Nádlányi tagok 50 K, Marchart Mária 1 K, Marchart Klára 2 K, Kisenésényi tagok 5.04 K, Reiner Ilka 25 K, Reiner János 20 K, Reiner Irma 10 K, versényi tagok 5.04 K, Reiner Ilka 25 K, Reiner János 20 K, Reiner Irma 10 K, Szentirmay Imre 10 K, Pirk Rozália 20 K, özv. Várkonyi J.-né 2 K, Pausz Géza 50 K, Ozorák Antalné 1 K, Miskolczy Gyuláné 9 K, Németh Irén 2 K, Banga Jánosné és Margitka 2.40 K, Ipolyvarbói tagok 12 K, Kuhn Gizella 1 K, Grcsz Sándorné 5 K, Névtelen 10 K, Nagypősei tagok 15 K, Negyedi tagok 14 K, Szaklaida Józsefné 1 K, Trumen Ferencné 5 K, Visi József és neje 4 K, Fridrich Gyuláné 30 K, Huszarik Anna 2 K, Pattantyús Mihályné 1 K, Kovács Anna 2 K, Humann Etel 40 f, Humann Mária 30 f, Vízéri Margit 24 f, Sziber Anna 2 K, Müller Viktória 2 K, Dobrovolszky Stefánia 2 K, Höger Lajosné 3 K, Pardusz Mária 6 K, Szenes Sándorné 3 K, Aigner György 1 K, Aigner Antónia 1 K, Steffel Lajosné 1 K, Szabó Ferencné 4 K, Bednársky Róza 4 K, Tolt Ignác 2 K, Tolt József 2 K, Tolt Angela 1 K, Fridrich Gyuláné gyűjtője 7 K, Gregor Frigyes 1.60 K, Gregor Frigycsné 72 f, Tóth Julianna 2 K, Tóth Erzsébet 2 K, Varga Luiza 2 K, Favrik Mária 4 K, Fekete Ernőné 2 K, Szabó Irén 2 K, Bugyaklis Anna 2 K.

ÖRÖKI MŰVÉSZ

az Országos Öltáregyesület havonként megjelenő hivatalos közlönye.

Amit nem lehet nézni, csak látni.

És látám és hallám a sok angyal
szavát. (Jel. V. 11.)

Az ideál a mi végességünkön kívül él, azért csak a végtelenség útján lehet megközelíteni, — állapította meg Augustz Polikárp, a fiatal, lelkes festőművész, akiről társai azt mondták: «képeit a szive vérével festi».

És most, az «adoráló angyalok» festésénél épen az a baja, hogy csak a szive diktálja a színeket s a lelkének nincs szava hozzá, azaz hogy van, de az egyenesen megsemmisítője művének.

— A te angyalaid nem az imádság angyalai — csak szépen néznek, de a szemükben nincs a mennyország.

— A te angyalaid nem a Sanctissimum (Szentség) angyalai, — csak lebegnek, de az imádkozókat magukkal nem viszik.

— A te angyalaid nem az Úr angyalai, — *s kegyelmek nyelvén* nem tudnak beszélni.

S végül a legsúlyosabb:

— A te angyalaid nem az emberek angyalai; nem járnak az ő lelkükkel; nem őrzik gondolataikat; szeretetük nem előzi meg az akadályokat Isten és ő közöttük. — A te angyalaid a *magad* angyalai, *csak* a művész angyalai és senki és semmi több! — képtárba igen, de az Úr oltára fölé nem valók!

«Kemény beszéd» volt ez, de meg kellett hallania a művésznek s ő nemcsak meghallotta, de meg is *hallgatta*.

Megfordította a festőállványon a majdnem befejezett vásznat, — még nem volt elég lelkierője letörülni, — s leült egy háromlábú székre, fejét a két kezébe hajtotta és gondolkodott:

Mi hiányzik tehát a képen?!

Hát nem készült-e hozzá eléggé?

Hát nem állt-e órákig Perugino «éneklő angyalai» előtt? Nem készítette-e a vázlatokat egyre-másra Filippo Lippi «imádkozó angyalai»-ról? — Nem csodálta-e meg Fra Angelico «virágot szedő angyalai»-t? Nem nézte-e magát bele P. Desiderius Lenz, P. Gabriel Wiiger, P. Steiner «az oltár körül szolgáló angyalai»-ba s nem zárta-e a szívébe Rafael «zenélő angyalkái»-t?

És mégis, e lelkiismeretes tanulmányok után az ideált még csak meg sem tudta közelíteni. Pedig hogy lelkesedett ezért a munkáért és az eredmény: egy kép, amelyet a saját lelke nem tud elviselni, mert csak *szívértéke* van, de a lelkeknek mondani s *adnivalója* nincs.

Auguszt Polikárp efajta gondolatai nőttek, nőttek, — a fájdalom jó termékenyítő, — míg nem az elmélkedésbe belenőttek.

Eltűnt előle kép, állvány, műterem, tanulmány, sikertelenség, siker s mindenféle gond, azaz hogy a lelke hagyta el mindezeket, hogy mindentől függetlenül megkereshesse az «imádság angyalai»-t, akikhez felsőbb út: a kegyelem, — s amelynek járásához *többnek* kell lenni, mint *csak* művésznek. — Aki világítani akar, annak világoskodnia kell! Most visszacsendült lelkében egykori tanárának, a jó P. Anselmnek búcsúszava, amikor az érettségi után a festőiskolába készült: «Fiam! neked nagy szived van, de a lelked legyen még nagyobb, mert a szívek miszsiója az emberekhez véges, de amit a lelkedből tudsz nekik adni, az örökre világító nyomokat hagy maga után». — Igen, igen! mindezideig ezeket a bölcs szavakat nem értette, de most, — most érti... Az ő egyházi művészetének van szíve, de hiányzik a liturgikus lelke, imádságra és áldozatra pedig csak *ez* a lélek nevel. — Együttélni — *sentire* — az Egyházzal.

Nem bírta tovább ezeket a súlyos gondolatokat s Auguszt Polikárp az az ember volt, aki a megismert igazságot mindjárt a gyakorlatba is szereti átvinni. Szeretett gondolkodni, azért a cselekvésben nem ismerte a habozást. Fölkelt tehát a háromlábú székről, vette a kalapját, bezárta a műtermet s erős, határozott léptekkel ment egyenesen a dómba, (székesegyház) — ahol tudta, hogy épen szentségimádás van. — Ő otthon volt a templomban mint ember, de most mint művész is otthon akart lenni, azért itt, az Úr színe előtt folytatta a műtermi megváltó meditációját.

Igen, igen! Az ő «adoráló angyalai» oda a főoltár fölé kerülnek, mint a Sanctissimum (Szentség) örökimádásának szimbolumai. — Ő, ha most egypár percig az Úr «gondolatai»-val gondolkodhatna s az Úr «szemei»-vel nézhetné az «adoráló angyalok»-at, akkor *látna* csak igazán már nemcsak mint ember, nemcsak mint művész, hanem mint az Úr *meghívottja*, hogy azután *küldöttje* is lehessen. — Auguszt Polikárp most fölnyitotta eddig lezárt szemeit s mélységes hálával a szívében nézte a Sanctissimum-ot s addig nézte, — nézte, — nézte, amíg *látóvá* nem lett s akkor meglátta az *angyalok miszsióját*, amely nem más, mint: *isteni-szolgalat és emberszeretet*.

Jaj! de honnan színezzé ő ezeket? Hogyan fesse, amikor még szavakba sem tudja foglalni? — Ő, a szíve úgy teli van színekkel s han-

gokkal, de a lelke, a lelke, az még mindig szegény. — És ekkor, minő a Sanctissimum-ból jövő üzenetre esett tekintete az oltáron hagyott misekönyvre. — Megvan! — Hódoló alázattal közeledett az oltárhoz, elvette a misekönyvet s térdenállva olvasta belőle a Missa de Angelis-t, az angyalok miséjé-t.

Itt, itt, — ujjongott a lelke — az introitus-ban (misekezdet) hallok a Benedicite (áldóhymnus) áldó angyalait; — a Glóriá-ban (dicsőítés) a dicsőítő angyalokat; az oratio-ban (az Egyház könyörgése) olvasom missziójukat; a lectió-ban (szent lecke) hallok az Apocalypsis (titkos jelenések) sok angyalainak szavát, amint a Bárány-t magasztalják; János evangéliumában látom «az eget megnyílni s az Isten angyalait föl- és leszállni az emberek fiai fölött»; az offertorium-ban (főhajánlás) az imádság angyalait, akik «a mindenszentek imádságaiból» tesznek az aranyoltárra; a praefáció (előszózat) végén pedig hallok az egész angyali hierarchia, angyalok, főangyalok, cherubok és szeráfok «szünetnélküli kiáltását», a háromszoros sanctus-t; majd látom az eucharisztikus áldozat angyalait, amint az Eucharisztia kezeikben viszik «az isteni Főlség színe elé, hogy akik azt veszik, minden mennyei áldással és kegyelemmel megáldassanak». — És látom a sok angyalt, akik jönnek s szárnyalnak egyre többen, amíg annyian nem lesznek, amennyi ember van a földön, sőt még többen. — A legkisebbekkel jönnek a legnagyobbak is: az Egyház liturgikus angyala, kinek sugárzó homloka fölött olt ragyog missziójának öröksillaga; — a karácsony glóriás és paxos angyala; — a husvét villámló tekintetű allelujás angyala; — a Szentleket imádó pünkösti angyalok; — a Sanctissimum áldozatos angyalai; — a Rendeket őrző angyalok; — a törvények és kinyilatkoztatások angyalai; — a pápa angyala s az Apocalypsis harsonás hét angyalai, akik mindörökké ünneplik a Sanctissimum-ot és áldozatos életre inspirálják (lelkesítik) az embereket.

Auguszt Polikárp összecsukta a Missalet. Eddig nézett, de most már lát is, nem a művész, hanem az Istent és az ő angyalait nagyon szerető lélek szemével.

Balázs Benedikta

Szociális missziótársulati nővér.

A budapesti Országos Közp. Oltáregyesület rendelésre készséggel megküldi «Egyházi himzések mintaalbumja»-nak első sorozatát (kazula, pluviale, alba, stóla stb.). E mintarajzgyűjtemény 23 mintalapból áll. Egyes mintalapok 1 koronáért kaphatók.

A kereszt.

PRÓBÁLJUNK így beszélni: az idővel, mint pénzzel váltjuk be az életünket. Mintha az időt, mint mindent, nem úgy kapnánk, hanem mintha az idő a miénk volna és ennek a vagyonunknak minden pillanatával vásárolunk magunk számára az életünkből egy-egy darabot, amelyből a jelennek egymásutánja folyik a múltunk számára.

Minden egy ilyen pénzdarabbal csakis keresztet tudunk vásárolni. Legalább a világban levő létünk úgy van megalapozva, hogy egyebet nem vásárolhatunk. Ezek a keresztetek sokféle formában, sokféle színben váltakoznak; sőt legtöbbször el is veszítik a kereszt jellegüket, valami egészen mást formáznak, mint ami a valóságuk. Minden esetre azért, hogy szivesebben vásárolják meg az emberek a kezük ügyében levő folyó életükkel — az idővel. És nagyon természetes, hogy mikor már egyes emberek nagyon sok ilyen pénzt kiadtak ilyen birtokokért, csak később az élettapasztalásnak megérezésével jönnek rá, hogy minden, minden, ami épen nem keresztnek látszott, az is kereszt volt.

Talán nem is merné az ember ezt a különös sötétszínű mondást mint igazságot fölvetni, ha az embert nem bátorítaná rá maga az életnek Mestere, aki gyönyörű isteni nyugalommal mondta: vegyétek vállatokra az én keresztemet. Csakis keresztetek vannak előttetek, van módok bennük válogatni. És mindenestre enmagatok javát óhajtjátok. Ha tehát okosan akartok választani, akkor az enyémet válasszátok, ez a legkönnyebb, legelviselhetőbb, sőt van benne bizonyos púhaság és szelidség, amely még a könnyütherhűségét is feledteti.

Az életnek tudománya nem a keresztnek kikerülésében áll, sőt ha valaki azt akarja mindenáron, hogy a kereszt kikerülje, az az élet hazugságának útjára törekszik és nem is azt kell mondanunk, hogy az ilyen ember csalódik, hanem inkább azt, hogy rendesen az ilyen ember akaratára ellen a legnehezebb keresztre bukkan. Az életnek tudománya a keresztetek természetének megismerésében áll. Az életnek bölcsessége a

jól választásra való törekvés. Minden esetre ennek az alapja az a biztos és elvitázhatatlan beismerés, hogy ezen gyarló földi életben csakis a keresztnek kiválasztása áll módunkban.

És az életre való fölkészültség is ebből az élettudományból és életbölcsességből fakad. Hogyne kellene az élethez erő, bátorság, kitartás, rátermettség! Sőt akkora erő kell hozzá, hogy azok, akik az életnek okvetlenül szükséges keresztjéből rosszul választanak, azok sokszor minden erejük mellett is kevés erejüekké válnak és összetörnek.

Ez az az életboldogtalanság, amely nemcsak hogy az isteni Mester keresztajánlásából nem indult ki, hanem attól a nagyszerű ajánlástól messze esett. Sőt az ilyen életboldogtalanság abból az élet természetének megtagadásából indult ki, hogy nem akar keresztet. Ez az a képtelen akarás: keresztviselés nélkül élni.

Ezt ha valahogy az akarás hazugságának tudnánk nevezni, akkor azt mondhatnánk, hogy a boldogtalan életnek a súlya ebből az akarás hazugságából akképen növekedik, amint ennek a hazugságnak a makacssága növekszik.

Ezzel szemben az isteni Mester keresztajánlásából természetesen következik, hogy a krisztusi keresztviseléshez kevés erő kell. Minden esetre a krisztusi keresztnek megszeretésében áll az a szinte megfoghatatlan valóság. A világ emberei mohó lázzal szeretik az életet és irtóznak a keresztnek a gondolatától is, ebből a képtelenségből származik az a nagy és sok ütközése a léleknek, amelyben a fájdalmak terhei súlyosodnak. A Krisztus keresztjének hordozói megszeretik a keresztet valahogy azáltal, hogy a természetét átértik és az életet magában, ebben a krisztusi keresztben élik.

Hol kezdődik a keresztény életnek az első stációja, nehéz volna megmondani. Valahogy jelezzük azzal a szép kijelentéssel, hogy az Isten akaratán megnyugszik a krisztusi keresztnek hordozója.

A lélek nyugalomból kell kisugározni a további fokozatoknak egész a szenteknek tökéletességéig, akik tiszta lelki gyönyörrel élvezték az életnek krisztusi keresztjét szeretetüknek áradásában. Ez a nyugalom az az erő, az a fölkészültség, amely önmagában könnyű, szelid és nem terhes.

A nyugalomnak a hiánya, a láz, az izgalom, a türelmetlenség, a követelődzés, amely háborgásból a mohó életvágy magának jogot követel: ezek faragják mindig súlyosabbra azt a másik fajta keresztet, amely távol idegenül áll az élet Mesterének keresztjétől.

Lehetetlen, hogy Jézus ajánlotta volna az ő keresztjét, ha kereszt nélkül is lehetne élni, sőt lehetetlen, hogy oly határozottsággal ajánlotta volna, mint aminő határozottsággal ezt tette. Mert hiszen azt mondta,

Szent Majella Gellért redemptorista segítőtestvér élete és szeretete a legméltóságosabb Oltáriszentség iránt.

(1726—1755.)

II.

Multkori közleményünkben megismertük szent Gellért életét, most hadd lássuk az ő lángoló szeretetét a legméltóságosabb Oltáriszentség iránt.

Újból előrebocsátjuk, hogy Gellért rendkívüli szent volt, akit az Isten valóságos elhalmozott csodákkal. Ezt annyiból szükséges újra hangsúlyozni, hogy a következő események igazságán ne kételkedjünk.

Már kislány korában mindig úgy kívánczolt a szentmise után, ahogy mások a játék után vágnak. Mély áhítattal imádta az oltárra szálló Üdvözítőt s mikor a miséző pap áldozása is megvolt, sokszor könnyei árulták el azt a hő vágyát, hogy ő is szívébe akarná fogadni az Urat. Egy alkalommal — nyolcéves korában történt — merész tette határozta el magát: ő is odatért az áldozók közé. De az Úr szolgálja elment mellette és nem áldoztatta meg. Szomorúan és sírva tért haza. Elpanaszolta egyik bizalmas ismerősének, hogy mi történt vele. De másnap már ragyogó arccal közölte ismerősével, hogy éjjel szent Mihálytól megkapta az Úr szent testét, melyet előző nap a pap megtagadott tőle. Tehát ezzel a csodával is kitüntette őt az Isten, hogy t. i. angyali kézből áldozhatott, amint ezt még néhány szentnek életében olvassuk.

Ez a mennyei kegy nagyban hozzájárult az Oltáriszentség tiszteletének mélyítéséhez lelkében. Ha megszólaltak a harangok, így buzdította társait, ismerőseit: «Jertek, látogassuk meg az Úr Jézust, a mi kedves foglyunkat». Sokszor eltűnt hazulról, hogy a közeli szent Márk-templomban elégítse ki szent szenvedélyének nemes vágyait. Végre tízéves korában teljesedett forró vágya: a hívők soraiba térdelhetett, hogy rendesen élvezhesse az angyalok kenyerét. Akik első szentáldozása után mennyei mozdulatlanóságában és elragadó boldogságában szemlélhették, nem győzték eléggé csodálni. Ettől a naptól kezdve gyóntatótyja engedélyével minden második nap áldozhatott. Előzetesen mindig meggyónt; a szentáldozás után pedig megostorozta magát. Ezzel a bűnbánati cselekedettel akarta Üdvözítőjének végtelen jószágát meghálálni.

Gellértünk életrajzában olvassuk, hogy a szabómesterséget Pannuto mesternél tanulta, akinek segédje kegyetlenül bánt Gellérttel. Pannuto sajnálta, de segédjétől sem akart megválni. Egyszer megfigyelte Gellértet a templomban. Láta, hogy inasa leborul az oltár elé, megcsókolja a földet és azután sokáig mély áhítatba merülve imádja az Úr Jézust. Imája mindig bensőbb és lángolóbb lesz, végre elragadtatásba esik és

mozdulatlan teste félig, lelke pedig egészen az égben jár. Mélyen megrendülve és meghatva távozott Pannuto a templomból. Első dolga az volt, hogy goromba segédjét elbocsátotta; nem tűrte tovább, hogy az ő szent inasa üldözésnek legyen kitéve jámborsága miatt.

Amit inas korában megszokott, mint püspöki szolga hiven folytatta. A szentmise, a szentáldozás voltak reggeli áhítatának középpontja. Napközben szabad perceit az oltár lépcsőin töltötte. Az emberek boldognak magasztalták és szentként tisztelték. A nemes példa csakhamar követőkre talált; mások is megjelentek napközben a templomban a szentségi Jézus imádására.

Tudjuk azt is, hogy 1745-ben önálló üzletet nyitott Gellért. Megható dolog lehetett ennek a fiatal szabónak jámbor életét közelebről figyelemmel kíséreni. Kora hajnalban megjelent a székesegyházban és ott több szentmisét hallgatott; ha megengedték neki, szívesen minisztrált. Hetenként legalább háromszor zárta szívébe az Úr drága szent testét. Mikor reggeli ájtatosságának végeztével a napi munka hazaszóllította, csak nagynehezen tudott Jézusától elválni. Ha azután napközben könnyű szerrel tehetett, sietett testének s lelkének legjobb Barátjához, az Úr Jézushoz. Sokszor elragadtatásba is esett: annyira erőt vett rajta az Isten közelségének tudata. Legszívesebben azonban éjjel imádkozott. Mesterének példájára ő is az éj csendjében kereste az Istennel való társalgást. Ha rokona, a székesegyház sekrestyése, néha odaadta neki a templom kulcsait, hogy éjjel is az örök Főpap szíven pihenhessen, szent örömmel hálálkodott rokonának és mindig felhasználta az ilyen alkalmakat éjjeli szentségimádásra.

A kolostor falain belül a szerzetesélet melegítő Napja mindjobban érlelte áhítatának gyümölcseit; szeretete az Oltárszentség iránt még bensőbbé és gyengédebbé lett. Nem lévén önmaga idejének ura, nem tölthetett annyi időt a szentség ház előtt, mint a világban tehetett; de Isten előtt ez a kevesebb idő kedvesebb, önmagára nézve pedig érdemszerzőbb volt az engedelmesség gyakorlása által. Sokszor küzdött e kettő nála és benné: az engedelmesség és a vágy, hogy tovább maradjon Üdvözítőjénél. Ilyenkor így szólt a szentség ház Lakójához: «Engedj el, mert dolgom van!» — s mindig az engedelmesség győzött. Sekrestyési hivatalának azért örült annyira, mert így sokszor fordulhatott meg a templomban és munkáját szentségimádássá avathatta. Mikor a többiek a szokásos sziesztát tartották ebéd után, ő nem pihent le, hanem ezt az időt a szeretet Istenének imádására fordította.

Aki ennyire szerette a szentségi Jézust, nem elégedhetett meg saját áhítatával a nagy Szentség iránt. Mély szomorúság vett rajta erőt, mikor elgondolta és látta, mily népesek az utcák terei, a szórakozóhelyek

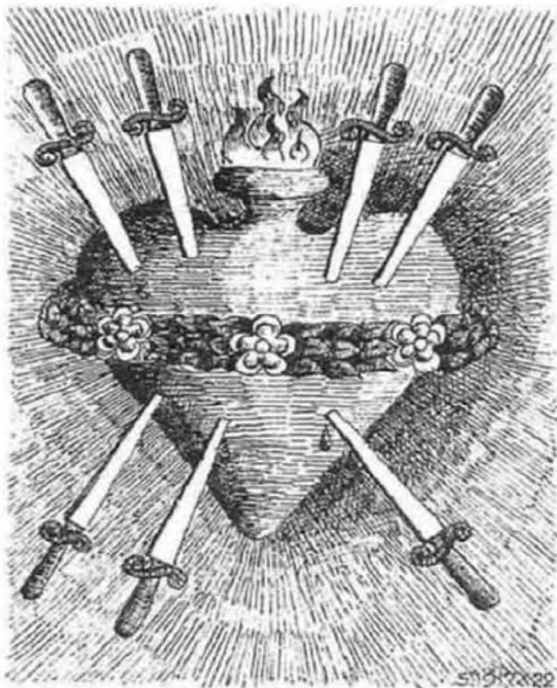
s mily elhagyatottak a templomok. Bár példájával is sokat tett, ezzel nem elégedett meg. Ahol csak megfordult, állandóan buzdította az embereket a magára hagyott Üdvözítő látogatására. Buzgóságának, apostolkodásának megvolt az az eredménye, hogy sokhelyütt szokássá lett a legméltóságosabb Oltáriszentség látogatása.

Gellért igen szigorú volt önmagával szemben. Elüljáróinak engedelmeiből a legkényelmeltebb szobát választotta magának lakásul, amire már inkább a lyuk elnevezés illet. Később el kellett ezt hagynia a rendes szobába vonulnia. Ha a kolostorba lelkigyakorlatozók érkeztek, igen szívesen átengedte nekik a saját szobáját, ő maga pedig vagy a földön hált a ház valamelyik zugában, vagy legtöbbször a templomban a főoltár alatt. Boldogan vonult ebbe az üregbe, ahol oly közel jutott szíve Jézus szent szívéhez. Az 1754-ik esztendőben igen sötét felhők borultak Gellértnek különben oly boldog lelkére. Egy leány rettenetes rágalmakat szórt szét ellene, hogy t. i. botrányos módon vétett a szent tisztaság ellen. A rágalom a rágalmazó leánynak lelkiatyja révén szent Alfonznál is hiteltre talált, aki ezért magához hívatta őt Paganiba. Gellért nem védte magát s így súlyos megszégyenülés napjai vártak reá. A büntetések egyike — s úgylátszik reá nézve a legkeményebb — a szentáldozástól való tartózkodás parancsa volt. Minden megaláztatást könnyebben viselt el, mint ezt. Mikor egy pap felkérte, hogy minisztráljon neki, így szólt: «Hagyjon kérem nyugodtan, ne kísértsen, mert attól félek, hogy kiragadom kezei közül az Urat!» De azért hősiességgel tűrte ezt mindaddig, míg ártatlansága ki nem derült.

(Zircz.)

(Folytatjuk.)

* Hadifogsága idején rajzolta Stipek József.

Hélfájdalmú Szív.*

Várkonyi Fidél dr.,
S. O. Cist.

IX.

— No, végre-valahára eszedbe jutottam én is! Persze, aki még mindig hallja a lakodalmi muzsikát, hogy is gondolhatna egy szegény remetére — fogadta a Jani látogatóba jött nővérét.

— Légy nyugodt, egész életemben nem gondoltam rád annyiszor, mint a legutóbbi egy pár hónapban. Hogyan vagy Jani?

— Hát jól. Egészen jól. Gyere csak, nézd meg az én kis fészkeket.

És karonfogta a Tukit, bevezette a kis káplánszobába. A két szerető testvér megcsókolta egymást gyengéden, szeretettel.

— Úgy-e, elfáradtál? Oly bágyadt vagy. Miért is nem jöttél már előbb? Van-e sok egészség? Mit csinál a sógor uram, a te életed párja, Tukim? Gyere, ülj ide!

— Egészségem, az van hála Istennek.

— Meg kis urad is van. Mi kellene még más? Egy kis boldogság, úgy-e, nem árt az embernek?

— De nem ártana ám. Jó, hogy nem kell attól tartanom, hogy megárt. Elvégre ez is szerencse.

A Jani nem tudott erre válaszolni; nem értette meg egészen. Nem szokott a Tuki máskor ennyire titokzatosan beszélni, legalább nem annyira, hogy ne lehetett volna megérteni.

— Hogyan is mondtad? Mondd el még egyszer, nem hallottam jól.

— Bár sohse hallottad volna!

És a vállára borult bátyjának a kis boldogtalan, megeredtek a könnyei és zokogott.

Ezt már megértette a Jani. Ez világos beszéd volt. Összeszorult az ő szive is. Hát így kell viszontlátnia Tukit, ezt az ennyivalán kedves teremtményt, az ő féltve féltett nővérét.

— Ki bánt téged? Összetöröm, akárki legyen — mondta magából kikelve.

— Dehogyan is töröd össze. Se te, se én, se ő nem tehet róla. Így van, Jani — hüppögte a kis menyecske, a Tuki.

— De mégis, hát mi van veletek? Beszélj, az Istenre kérlek.

— Eleget beszéltem már. Többet nem tudok.

— Na igen, ilyenek ezek a lányok. Szeretnének menyecskének lenni, de szeretnének egyszersmind lánynak is maradni. Azt hiszik, hogy a mamákat azért teremtette a jó Isten, hogy a leányaikat cirógassák még akkor is, ha már asszonyok lesznek, vagy hogy életük végéig mellettük üldögéljenek. Tudom, hiányzik anyuka — akarta Jani a dolgot nagy komolyságától megfosztani. — Úgy-e, igazam van? — és szépen elsimította a Tuki homlokán a lecsúszott hajfürtöt. — Úgy ni, tudom én, hogy semmi más baj nincs! Lásd, nekem is nehéz volt ám sokszor hazulról elmenni, idegen emberek közé. Ami a te szivecskédet bántja most, azon én már rég átestem.

Erre már mégis elnevette magát a Tuki; a szeme tele-tele volt könnyekkel és nevetett egy pillanatra jóízűen. Jani ilyen szépnek talán még sohse látta a Tukit, mint most: sírt és nevetett egyszerre.

— Ugyan kérlek, ne tréfálgass.

— Talán azt akarod, hogy én is bántsalak?

— Van, ami bánt engem. Te csak szeress, mint eddig, akkor könnyebb lesz a szenvedésem is.

— Könnyű az mindig, ha Istenért viseljük. Tudom, elképzelem, milyen helyzetben vagy. Számodra ez az áldozat, amit életében mindenkinek meg kell hoznia. Csak nem akarod életedet áldozat nélkül leélni? Hidd el nekem, a halálos ágyunkon minden szenvedésünk, ami ez életben kijut nekünk, igazi öröm forrása lesz s majdnem minden öröm aggodalom forrása. Különben egy igazi hívő lélek a szó szoros értelmében nem is szenvedhet, mint ahogyan az istentelen igazán nem örülhet s a hívő lélek több szenvedést bír el, mint a hitetlen örömet. Se sors, se rosszakarat nem tudja a kint annyira fokozni, hogy a mennyországért túlnagy árnak tünne fel. A szív nem vérezhetik olyan sebből, amelynek az Úr Jézus ne lehetne orvosa. Mondd el neki is Tuki, legtöbbször csak neki mondod el, mi fáj neked. Próbáld meg, mondod neki egyszer őszintén: Édes Jézusom, te érettem igen-igen sokat szenvedtél, szenvedni akarok én is érted, vagy ha már szenvednem kell, te éretted akarok szenvedni. Legyen a tiéd a fájdalom, tudom, ha szívből adom, ha fölajánlom neked, elfogadod tőlem, örülsz neki. Neked pedig örömet okozni: kész boldogság; s tudom, hogy nem felejtod el, számontartod és megjutalmazod a legkisebb örömet is, mit neked okozok. Ilyenformán

imádkozz majd előtte; menj, amikor teheted a templomba; az Oltári-szentség előtt térdelj le, ott mondd el neki mindezeket.

Megkönnyebbülten hallgatta Tuki a bátyja szavait. Érezte, hogy a Jani jobban tudja vigasztalni, mint anyuka. Megfogta a kezét, az ujjáival játszott, egymásba fonta azokat, a szeme mereven nézett egy helyre, azon gondolkodott, amit a Jani mondott, minden szavát odaadóan figyelte s látni lehetett, hogy betűről-betűre meg fogja tenni azt, amit hallott, még azt is, hogy a kis urát még jobban fogja szeretni, mint eddig, pedig eddig is szerette, hiszen megesküdött rá!

— Ha nem szereted őt — mondta Jani — és tudomására adod ezt neki minden alkalommal, még rosszabb dolgod lenne; ha pedig szíves lész hozzá mindenben, kénytelen lesz viszontszeretni, ha csak szikrányi férfibecsület is van benne.

— Ó, Jani, ne gondold ám őt azért olyan igen rossznak. Majd meglátod, hogy nem az, csak gyere el hozzánk, de minél előbb. Szeretettel várunk.

— Jó, megyek, mihelyt valami újság lesz nálatok.

— Jani, te gonosz vagy — szólt Tuki a célzást elérve s kissé elpirulva. — Hogy tudsz ilyesmiről beszélni?

Beszéltek még sok mindenféléről; kölcsönös szeretetük Tukinak e látogatása révén még mélyebb lett s még nemesebb.

Amire a Jani tréfálkozva célzott, nemsokára bekövetkezett. Levelet kapott ilyenforma stílusban:

Kedves Sógor!

Rögtön jöjj, de a Ritualét előbb egy kicsit tanulmányozd, különösen azt a részét, amely a keresztelezésről szól stb.

Volt öröm, mikor a Jani megérkezett. Mi is legyen a neve a kicsikének? Igen, Margit, úgy ahogyan valamikor tréfából megígérték egymásnak kölcsönösen a Margit meg a Tuki. A Jani megkeresztelte a kis hugát egy névre, de a Tuki adott neki százat is, minden percben mást. Ami becéző nevet egy édesanya csak adhat a legelső örömének, azt ő mind kitalálta. Büszkén mutogatta a Janinak, anyukának, meg a Margitnak, aki ettől kezdve igen sokszor megfordult barátnőjénél, elvette tőle a kicsikét, rablósdit játszott vele, szinte irigyelte tőle e kincset, szinte úgy bánt vele, úgy össze-vissza csókolta, mintha a huga lett volna.

Attól a perctől kezdve, hogy Tuki anyuka lett, egy más világ körvonalai kezdtek kibontakozni előtte. Érezni érezte a nehézségeket, de már felényire sem. Már a saját szemével látta, már a szívére szoríthatta, már csókolgathatta, már édes tejével táplálhatta azt, akiért szenvednie kell. Ó, mekkora megkönnyebbülés volt ez számára! Kis leányának él

már teljesen, az lesz a jó Istenen kívül életének a célja. Margit sokszor meglátogatja őt és kis virágát, igaz szeretettel ragaszkodik hozzájuk, náluk keres szórakozást. Tukinak igen jól esik e nemes szív vonzalma. Kisleánya meg a Margit sok mindenért kárpótolja őt.

(Vége következik.)

Das Männerapostolat. *Dr. Sträter; Hermann Freiburg.* — Herder kiadás (XII és 168. o.) Ára 2.40 M.

Nagy hibája lelkipásztorkodásunknak, hogy az apostoli munka könyvebb végét fogva többnyire kihagyja az igaz, hogy nehezebben megmunkálható, de a fáradságra annál méltóbb területet: a férfivilágot. A családban, a társadalomban, az egyházban és államban egyaránt a vezető szerepet a férfi tölti be, tehát a család, az állam, az egész társadalom olyan lesz, amilyenek a férfiai. Világos ennél fogva, hogy a lelkipásztor legfőbb gondja kellene, hogy legyen a férfivilág megnyerése. A világháború okozta erkölcsi züllésnek is csak úgy lehet majd gátat vetni, ha sikerül mindenütt keresztény gondolkodású, mélységesen vallásos férfi sereget pusztító árja elé állítanunk. Mint sok mindenben, ebben is a németek az úttörők. Jelen mű szerzője alapította még 1910-ben községében a «Männerapostolat»-nak nevezett egyesületet, amelyet az Egyházi Értesítőben Köln bíboros érseke röviden így ismertet: Célja a férfiakat az Úr Jézus legszentebb Szívének tisztelete által rávezetni a gyakori szentáldozásra. A tagok kötelezik magukat, hogy férfiasan síkra szállnak Krisztus ügyéért, az egyházért és annak fejéért. Napi imájukat, munkájukat, szenvedéseiket felajánlják Jézus legszentebb Szívének és havonkint a szentáldozáshoz járulnak. A közös szentáldozást megelőzi rövid szentbeszéd és a felajánló imádság. A megalakításra a legjobb alkalomnak a népmissziót vagy esetleg a lelkipásztorkodásokat mondja az ismertetés. Rövid idő alatt Németország, sőt Ausztria számos városában és községében megalakult a Männerapostolat. Nagy áldás volna, ha nálunk is gyökeret tudni verni.

Szerző művében rövid visszpillantást vet a férfipasztoráció múltjára, majd nagy jelentőségét emeli ki úgy a lelkiéletre, mint a családra községre, a társadalmi életre. A mű második részében praktikus útbaigazításokat ad a megalakításra, szervezésre és ismertetési fontos teendőit a világháború befejezte után bekövetkező békeidőben. A feladatát modernül felfogó lelkipásztor nagy haszonnal fogja forgatni e könyvecske lapjait.

A szentségi Jézus feltűnő segélyei.

FOLYTON hangzik az ég és föld Urának hívó szava az oltár kicsiny, szerény hajlékából: «Jőjjetek hozzám mindannyian, kik fáradtok és terhelve vagytok és én megenyhítelek titeket.» És mégis mily kevesen vannak, kik e biztató felhívásnak engedve sietnének ügyeik-, bajaik- és szenvedéseiket feltárni a szentségi Jézus jóságos szíve előtt! Pedig megtörtént példákkal lehet bizonyítani, hogy isteni Üdvözítőnk fenti ígérete hívó lelkek buzgó imájára mindenkor meg is valósul.

Lássunk néhány példát egy ember tapasztalataiból.

X. város törvényhatósági közgyűlésén ki volt tűzve a többi közt egy óvónő választása is. Ez alkalommal egy papi képviselő odamegy egy tisztviselő barátjához és azt mondja neki: «én ma arra akarom leadni szavazatomat, akire te.» A megszólított nem lévén érdekelve egyik jelölttel szemben sem, azt mondja barátjának: «én szavazatomat arra adom, akinek Mária neve van.»

Midőn a szavazást lezárták, a Mária nevű jelölt tisztán e két szavazattal győzött ellenfele fölött.

Évek multak el, míg e feltűnő rejtély meg lett fejtve.

Egyszer az illető tisztviselő egy beteghez ment, hol szóba került az említett óvónőválasztás, itt pattant ki azután a titok, hogy hogyan győzött Mária a két szavazattal.

A hatalmi párt jelöltje a biztos győzelem reményében a vendéglőben áldomásra készült, — Mária hozzátartozói pedig a templomban a szentségi Jézus előtt imádkoztak, míg csak a közgyűlés tartott. Az eredményt ismerjük. Így jutalmazta meg az isteni Üdvözítő hívó gyermekeit s alázza meg azokat, kiknek a vendéglő volt a templomuk.

Ugyanezen városban, hol az iskolák községi jellegűek: az apácák az általuk vezetett kath. iskolák támogatására évenként a várostól csak csekély tűzifát kaptak.

Az intézet főnöknője rászánja magát és bead egy kérvényt a hatósághoz, hogy nyujtsanak nekik nagyobb segélyt.

Erre egyik benfentes zsidó újság, bizonyára a város vezetőségének információjára, azt írta, hogy az apácáknak nincs semmi kilátásuk arra nézve, hogy segélyt kapjanak, mert iskolájuk kath. jellegű, a város iskolái pedig községi jelleggel bírnak.

A már említett tisztviselő buzdítva az imént elmondott feltűnő eset által, biztatja a főnöknőt, hogy adjanak be egy újabb kérvényt, hanem kikötötte, hogy az apácák a közgyűlés napján felváltva imádkoz-

zanak a szentségi Jézus előtt, míg csak a közgyűlés tart, ő pedig majd fel fog szólalni érdekükben az ülésen.

Mielőtt a közgyűlés megkezdődött volna, a katolikus érzelmű tisztviselő széjjelnéz a teremben, hogy vajjon kire számíthat a megjelent bizottsági tagok közül, hát alig lát valakit... már majdnem lemond a reményről, de hirtelen észbe kap, hogy hiszen az apácák imájára kell fektetnie a siker reményét, kik buzgó szívvel ostromolják a szentségi Jézus édes Szívét.

Felolvassák a tanács javaslatát, mely szerint az apácák kérvénye kiadatik az iskolaszéknek. Az ilyen eljárás kiméletes temetése szokott lenni az illető ügynek; mert mint később a döntésnél kitűnt, nem volt semmi szükség az iskolaszék bölcseségére.

A tisztviselő a beszédében kiemelte a nővérek érdemeit a nevelés és tanítás terén; midőn pedig arra hivatkozott, hogy nemcsak vallásosan, hanem hazafiasan is nevelnek, példák erre nézve hazafias ünnepélyeik — erre egy ügyvéd közbekiáltja: «az már igaz.» További beszédében rámutatott a szomszéd városok apácaintézeteinek gyámolításaira és arra, hogy nemcsak katolikusok, hanem protestánsok, szerbek és zsidók is küldik intézetükbe leányaikat; erre azután meg volt törve a jég: a bizottsági tagok a városi tanáccsal egyetemben megszavaztak az apácáknak több ezer korona évi segélyt. Így győzedelmeskedett a szentségi Jézus a szerzetesnők buzgó imája folytán a képviselők szívei fölött, pedig éppen az nap irta az egyik zsidó ujság, hogy az apácák kössék fel magukat a rózsafüzérjeikre. Az elhangzott érvekre sem zsidó, sem más vallású nem tudott és nem mert szót emelni, elnémultak.

A többször hivatkozott tisztviselő kath. meggyőződése és ily irányú működése folytán sok üldöztetésnek volt kitéve, míg végre egy félrevezetett miniszter által hivatalától lett megfosztva. Isteni Mesterünk mondotta: «Engem is üldöztek, titeket is üldözni fognak.» Az illető tisztviselő nagy tisztelője azoknak a szenteknek, kik legközelebb állanak az Úr Jézus legszentebb szívéhez: Szűz Anyja-Máriának, szent Józsefnek, szent Joachim és szent Annának, kiknek jóságos, hatalmas közbenjárását feltűnően tapasztalta és ha szenvedés érte, az is javára vált. Fenti eset után mindenáron szabadulni óhajtott szülő-városától, ahol oly égbekiáltó sérelem érte, de a jó Isten itt akart neki elégtételt adni, miként később látni fogjuk. Szent József ünnepén függesztették fel állásától titkos szavazással a hatalmi párt emberei. És mi történt? Szent József oly nagy kegyelmet nyert ki részére a jó Istentől, hogy a rettenetes megpróbáltatást, valamint az utána következett hivatalvesztésre szóló miniszteri ítélet végrehajtását is könnyű szívvel viselte el.

Sajnos, fegyelmi törvényünk intézkedése folytán a hivatalvesztésre ítelt tisztviselőnek csakis az általános tisztujítás alkalmával lehet újból állásért folyamodnia, amely büntetés lehet néhány napra szóló, de kiterjedhet évekre is, aszerint, amint a hivatalvesztést kimondó ítélet időben közel vagy távol áll az általános tisztujítástól. (Ebből is láthatni, hogy mily törvényeket képes hozni a lelkiismeretlen liberalizmus szelleme.)

Végre évek mulva jött az általános tisztujítás, ő is folyamodott, de előbb elment a pártvezérekhez; egyik se biztatta egyszóval sem, sőt az egyik még sértőleg is viselkedett vele szemben; ily körülmények közt emberileg nem lehetett remény arra nézve, hogy újból hivatali állást kapjon a törvényhatósági képviselő testület révén, melynek vezérei ily módon fogadták őt. De ő a szentségi Jézusban bizott és megkérte hozzátartozóit, hogy a tisztujítás napján a Szentség előtt imádkozzanak ügyének sikeréért. Volt aki három rózsafüzért is elimádkozott. És a szentségi Jézus, ki a szívek felett uralkodik: fényes diadalra vezette a titkos választást, az üldözött tisztviselő maga több szavazatot kapott, mint három ellenfele együttvéve.

Titkos szavazással függesztették fel állásától, titkos szavazással adtak neki újra állást és fényes elégtételt. Milyenek az emberek!

* * *

Hat év mulva jött ismét az általános tisztujítás. Ezt megelőzőleg beállít egy pénteki napon az illető tisztviselőhöz a hatalmi párt egyik virilisbizottsági tagja és azt mondja neki: «te el vagy ejtve a tisztujításon, csak egy esetben kegyelmeznek meg neked, ha ígéretet teszel, hogy a városi közgyűléseken többé beszédet nem fogsz tartani. A pénteki napnak megfelelő törszűrés volt ez; de ő nem sokat gondolkozott, hanem határozott hangon kijelentette a megbizottaknak: «mond meg: az én lelke nem eladó.»

Jött a választás napja, ismét a szentségi Jézusba fektette legfőbb bizalmát és megkérte hozzátartozóit, hogy a Szentség előtt imádkozzanak, míg a választás el nem dől. Délután jött csak rá a sor és az eredmény még fényesebb lett mint az előbbi, mert most közfelkiáltással választották meg újból régi állására, hiába akarták őt elejteni ellenségei.

Ime a szentségi Jézus kegyes jósága és segélye — buzgó imákra — így nyilvánult meg egy hívő, de hányatott ember életében.

«Jöjjetek hozzám mindannyian, kik fáradtok és terhelve vagytok és én megnyhítlek titeket!» Így biztatsz még mindig bennünket édes Üdvözítőnk az oltárszekrény kicsiny hajlékából, de kevesen hallgatnak Reád.

X. Y.

L E G Y E N

Ha keserű kelyhet adsz, kiiszom,
Ha örömet adsz, szemedbe mosolygok,
Engem nem tudsz megfőzni sohasem,
Látod, én mindig boldog vagyok, boldog.

Ha eljössz hozzám, hát szívembe zárlak,
Ha nem jössz hozzám, a fejem lehajtom,
Tőlem nem hallasz panaszt sohasem,
Amit Te óhajtsz, azt én is óhajtom.

Én nem sírok, ha elszakítod tőlem
És elfordítod mind, akik szeretnek,
Látod, én mindig boldog leszek, boldog.
Mert csak Téged szeretlek!

Lovich Ilonka.

Aki jó könyvből olvas, ahhoz Isten beszél.

QIDŐN Theodosius császár egy alkalommal Trierben tartózkodott, hogy a cirkuszjátékokat végignézze, két udvari embere a városból kiment a magányos vidékre, hogy annak békés csendjét élvezze. Útjuk véletlenül egy kolostor mellett vezetett el. Beléptek ebbe a szent hajlékba, bejárták minden zugát s mindaz, amit ott láttak, de különösen az istenes öröm és vidámság, ami a szerzetesek arcáról lesugárzott, nagy hatással volt lelkükre. Egyikük egy nyitva álló kolostori cellába is belépett, amelyben első tekintete egy könyvre esett, mely szt. Antal életét tárgyalta. Főlnyitotta a könyvet és olvasott belőle s mialatt olvasott, oly lelkesedés vett rajta erőt, hogy elhatározta magát, hogy ő is hasonló életet fog kezdeni és minden földi dolog élvezetéről lemond, hogy Istennek annál nyugodtabban szentelje életét. Azután így szólt társához: «Mit is akarunk mi elérni annyi gonddal és iparkodással? Talán a császár kegyét és barátságát? De mily bizonytalan és változékony az? Istennek kegyét és barátságát minden bizonytal el lehet nyerni, csak akarni kell. Én választottam és a mai naptól kezdve egyedül Istennek fogom szentelni életemet».

1. *Csak a mindentudó Isten a megmondhatója, hogy mennyi jó eredményt hozott létre egy-egy jámbor könyvnek az elolvasása.* Hogy egy-egy jó könyv elolvasása sokszor a legvilágiasabb ember lelkületére nézve is szinte átalakító hatással van, azt nem egy szentnek az élettörténete bizonyítja. Erről tesz tanúságot szt. Ágoston megtérése is. Ő maga festi le vallomásai könyvében ama rettenetes vihar képét, mely egész lelkében dühöngött, mikor azt írja: «Láncaim terhe alatt sóhajtozom, nem vasból valók azok, hanem akaratom az a lánc, mely hajthatatlan és

kemény, mint a vas. A gonosz ellenség teljesen hatalmába kerítette azt s csaknem széttörhetetlen bilincsekbe vert engem. Ha pedig arra gondoltam, hogy eddigi szokásaimmal szakítani fogok, halálos gyötrődés és kislelkűség fogott el. Régi társaim, vad féktelenségem és balgaságom tartottak vissza». Így írja le maga a szent ama küzdelmet, mely benne végbement megtérése előtt. «Holnap, holnap — így sóhajtott egymásra — csak ma nem akarok még lemondani a bűn élvezetéről». És végre mégis hogyan győzött? «Vedd és olvasd», ez hangzott egy napon halkán lelkében. Azonnal fölnyitotta a Szentírást, mely előtte feküdt és e helyre akadt benne: «Az éj elmúlt, a nap pedig elközelgett, vessük el tehát a sötétség cselekedeteit és öltözzünk a világosság fegyverzetébe. Mint nappal tisztességesen járjunk.» «Ezen szavakra — jegyzi meg szt. Ágoston — kápráztató fény árasztotta el lelkemet és egy csapásra eltűnt minden vonakodásnak és kételkedésnek még árnyéka is». És szt. Ágoston lelkében a jámbor olvasmány megtörte a gonosz lélek hatalmát és a hosszú éveken át folytatott bűnös élet romjain épült föl benne mindjárt azon pillanattól kezdve az erény és szentség nagyszerű épülete. Assisi szt. Ferencben is akkor támadt «a kisebb testvérek rendje» megalapításának nagy eszméje, midőn a Szentírás e szavait olvasá: «Ne legyen aranyatok, se ezüstötök, se pénzetek öveitekben, se táskátok az úton». L. szt. Ignác, ez a vitéz katona Pampelona ostrománál sebet kap, betegágyán lovagregényeket kér olvasni, ezek hiányában Jézus és a szentek életét olvassa, miközben tökéletesen megváltozik. Egészsége helyreállván, magányos kolostorba vonul, hol egyetemes gyónással könnyít lelkiismeretén. Ő írta «A lelkigyakorlatok» című könyvet, amelynek olvasása egy szent mondása szerint több bűnöst térített meg, mint ahány betüből áll.

2. *Mivel nagyon üdvös a jámbor olvasmány, azért a lelki élet tanítói mind melegen ajánlják.* Szt. Jeromos lelkigyermekéhez, Salvínóhoz írt levelében így ír: «Jámbor könyvek mindenkor kezdednél legyenek. Ezeknek olvasása szolgáljon neked védőpajzsul a gonosz gondolatok ellen». Szt. Bernát így nyilatkozik: «Különösen fontos reánk nézve az istenes könyvek olvasása, mert ezáltal ismerjük meg, mit tegyünk, mit kerüljünk, mire iparkodjunk. Az olvasás megtanít bennünket az imádságra és jó cselekedetre. Imádság és jámbor olvasmány ez kettős fegyver, mellyel a gonosz ellenséget legyőzzük». Szt. Ágoston úgy vélekedik, hogy amint testünket naponkint mindenféle eledellel tápláljuk, hasonlóképen kell lelkünket is naponkint lelkiolvasmánnyal erősítenünk, mert aki nem eszik mindennap, az elgyöngül testileg, hasonlóképen aki nem végez naponkint lelkiolvasmányt, az lelkileg nagyon elgyöngül a jónak gyakorlására. Borg. sz. Ferenc pedig úgy vélekedik, hogy «a

lelki könyvek olvasása lépcsőzet a jobb életre». Azért szt. Pál is, mikor Timoteust a jóban való állhatatosságra buzdítja, nyomatékkal hangsúlyozza: «Folytasd az olvasást... Légy ebben állhatatos, mert ezt cselekedvén tenmagadat üdvözited». (Tim. I. 4—14.)

A «Szentírás», a «Szentek élettörténete», «Krisztus követése», a «Filothea» című könyvek és más hasonló jótartalmú könyvek állandó kísérőink legyenek életünk rövid ösvényén. Belőlük merítsünk lelki világosságot Isten szent akaratának megismerésére és erőt a megismert isteni akarat követésére. «Legyen kezédnél — mondja szal. szt. Ferenc — mindig valamely jó, épületes könyv. Olvass abból mindennap keveset, de oly figyelemmel, mintha valamely szentnek mennyből hozzád intézett levele volna előtted, melyben az égbe vezető útra megtanít s hogy azon haladj, ösztönöz és lelkesít». Kövessük e tanácsot s tapasztalni fogjuk önmagunkon szt. Ágoston szavainak igazságát, ki így nyilatkozik: «Mindenkinek, aki Istennel hosszabb ideig foglalkozni és vele egyesülve élni akar, gyakran kell imádkozni és szent könyveket olvasni, mert aki imádkozik, az Istenhez beszél, aki jó könyvből olvas, ahhoz Isten beszél».

Baumann Károly.

A budapesti orsz. közp. Oltáregyesület irodájában (IX. ker., Üllői-ut 77. szám) kapható:

I. Felnőttek részére:

Örökimádás folyóirat előfizetés egy évre	5.—
« « egyes példány	—,40
« « teljes évf. utolsó	4.—
« « « régebbi	3.—
Az Oltáregyesület Utmutatója	1.80
« Vezérkönyve kötve	1.—
« felvételi füzet	—,06
« érme oxidált	3.—
« félszázados története	2.—
Litánia (latin szöveggel)	—,06
Litánia Szent Józsefről	—,05
Elmélkedések. Nádasdy M.	6.—
Havi magány. Nádasdy M.	5.—
Az Eucharisztia zenéje: Járosy D.	2.—
Pelletier Eufrázia M. Anya	1.—
De La Salle Szent János	1.—

Sötét lapok, fényes lapok	1.—
Szent Zita. Reiner Irma	4.— és 1.50

II. Gyermek részére:

Jézusom Örömm folyóirat előfizetés egy évre	3.—
« « « egyes példány	—,20
Jézusom Örömm folyóirat 1916—7. évi teljes évfolyam évfolyamonként	1.50
Jézusom Örömm imakönyv, bőrkötés, aranyv.	7.—
Kis Örökimádás imakönyv	—,80
Fehér Liliom	—,10
Pápai áldás levelezőlap	—,04
Euch. Gyerm. Szöv.-i zászló lev.-lap	—,36
Euch. Gyerm. Szöv.-i éremszalag gyermekeknek	—,10
Euch. Gyerm. Szöv.-i éremszalag ifjak és lányoknak	—,20

OLTÁREGYLETI ÉLET.

Minél többször, minél buzgóbban.

Goy sok gonddal terhelt, nehéz körülmények között élő, több gyermekes özvegy úrnő mondotta minap e jellegzetes és megható szavakat gyermekei előtt, amikor azok a szent áldozásról a templomból hazajöttek: «Lássátok gyermekeim, amit most cselekedtetek, azt tegyétek minél többször. A sok megpróbáltatás, amelyben főleg apátok halála óta részem van, már rég összetörött volna, ha nap-nap után oda nem térdelnék az Úr oltárához és magamhoz nem venném az erősség táplálékát. Ó mily áldott előttem X. Pius pápának emléke, aki apostoli szózatával a gyakori szent áldozásra hívta fel hiveinek figyelmét. Amióta gyakorta áldozom, érzem, látom, tapasztalom a sok kegyelmet, melyet az Úr oly bőkezűen ad azoknak, akik őt szeretik». Meghatottak a szavak, amikor a jó anya ajkairól hallottam. Így gondolkodik egy buzgó lélek, aki nemcsak hallja, hanem meg is tartja az Úr ígét. Az Üdvözítő sokszor beszélt az Oltáriszentségről s annak hatásairól. Egyik legszebb hasonlata a szőlőtőkéről szólott. Szépen írja az angyali doktor, szt. Tamás, hogy a szentáldozással beleoltatunk az élet fájába: Krisztusba. A szentáldozással meggyógyul gondolkozásunk, megerősödik akaratunk, az Ő gondolatai a mieink lesznek, az Ő vágya a mienk, az Ő akarata a mienk, — következőleg Ő hozzá tapadunk úgy, mint a szőlővessző a tőkéhez. Ez az, amit méltán beoltódásnak nevezhetünk. Mert amikor részünkről érzés, elmerülés, akarat van, mindez megszentelődik azzal, hogy az övéhez lesz hasonlónak. Ez az áthasonulás nem egyszeri áldozás hatása, hanem mint a test életénél látjuk, a gyakori étkezés eredménye. Gyakorta: lehetőleg naponta kell merítenünk a gazdag forrásból. Ne külső szertartást, mechanikus ceremóniát lássunk tehát a gyakori szentáldozás-

ban, hanem a Krisztushoz átfarmálódás, átalakulás, áthasonulás fokozatos munkáját; aki a gyakori szentáldozásban csak a külső formát nézi, hát bizony az nem ismeri, hogy úgy mondjuk: annak benső tartalmát és értékét. Az élet, a mindennapi gyakorlati élet mutatja, hogy a külső keret nem ad erőt, ellenben a szentáldozás épen a gyakorlati életben mutatja be erejét. Sok megpróbáltatást tartogat számunkra az élet. Hogy járunk, bolygunk sokszor az élet országútján, mint az a 12 éve beteg asszony, akinek egy volt az óhaja és kívánsága, hogy Krisztus közelébe jusson s legalább ruhájának szegélyét érthesse. Ó hányszor lép elénk az élet, amikor körütekintünk egy segítő kar után. Ha közöttünk járna Krisztus, hányszor iparkodnánk mi is legalább ruhájának szegélyét megérinteni. Azt mondja a Szentírás, hogy a szegény asszony az érintésnél erőt érzett. És íme az Üdvözítő közöttünk van, az oltáron nemcsak ruháját érinthetjük, hanem őt magát vehetjük magunkhoz. És ha ruhája érintésénél erő ment ki tőle, hasonlíthatatlanul nagyobb erő, vagyis több kegyelem jön ki tőle, amikor őt magunkhoz vesszük. Ezért siet a buzgó lélek őt minél többször magához venni. S az élet tanúsítja, hogy valóban mily sok kegyelmet jelent a szentáldozás. Nézzétek meg a fiatalok imponáló seregét, amint lilimok között vezet útjuk, — ott vannak az élet küzdelmeit vívók, amint erős lélekkel állnak a viharok közepette, — amott pedig az öregek, telve gazdagon élettapasztalatokkal, amikor hívő, bizakodó lelkülettel tekintenek abba a másik jövőbe. Rövid életünk minden korszakában nélkülözhetetlen nekünk az Úr Jézus szent szerelme. Már pedig hol nyújtja inkább azt, ha nem végtelen szeretetének szentségében? Legyünk azért hálásak a nagy kitüntetésért, melyet kifejez az Oltáriszentség és iparkodjunk megfelelni Krisztus óhajának: hogy minél többször, minél buzgóbban jelenjünk meg asztalánál, a szentségi oltárnál.

Wéber Pál dr.

Requiem. Szeptember 10-én, boldogult Erzsébet királynénk halálának évforduló-napján a nevét viselő és emlékére épült Örökimádás-templomban d. e. 9 órakor szentmise mondatik.

*

Havi istentisztelet. Szept. 8-án, mint a hónap második vasárnapján az Oltáregyesület közös istentisztelete: Reggel 8 órakor szentmise,

közös szentáldozással, d. u. 1/4 óra-
kor szentbeszéd és ünnepélyes áldás.

*

Oltáregyleti kézimunkák Szerbiában. Az «Alkotmány» június 8-i száma hozta az alábbi levelet: «A mai viszonyok főleg a fehéreneműek és selyem terén alig képzelhető árúhiányt, szédítő áratat létesítettek. Alulirott tábori lelkész a nagy nyilvánosság előtt fejezi ki mély

köszönetét, háláját a budapesti központi Oltáregyesület nagyméltóságú elnökasszonyának, valamint a Mária Reparatrix-zárda ntiszt. főnöknőjének azokért a nagyszerű ajándéktárgyakért, melyekkel templomunkat megajándékozni kegyeskedtek. Az ő érdemük, hogy ezidén *Cacak* városának utcáin és főterén katonai dísszel úrnapi körmenet volt tartható a tisztikar, családtagjaik és az egész helyőrség részvételével. A szerb lakosság igen nagy része még sohasem látott ilyen lelemelő katolikus szertartást. A díszes fehér paramentumok nagy elismerésben részesültek, az oltáregyesületi buzgó tagok remek kézimunkája az arról híres Szerbiában is nagy tetszést aratott. Isten fizesse meg! *Cacak*, 1918. június hó 6. Dr. *Szuhanek* József tábori lelkész.

*

Országos szent Jobb-körmenet. Augusztus 20-ikát hagyományos fényel szentelte az ország első szent királyunk emlékezetének. Ős Budavár ágyúszótól zengő, zászlóborította falai között a nemzetnek színe-java kísért a dicsőséges, áldott Szent Jobbot nyugvóhelyéről a fényes koronázó Mátyás-templomba. Ama beláthatatlan népsereg, mely a körmenetre Pestről, Budáról és a messze vidékről a várba özönlött, valósággal nemzeti zarándoklat képét nyújtotta. Öfelségét ez

alkalommal Albrecht kir. herceg képviselte.

Az Oltáregyesület elnöksége az egyesületnek, valamint Virgo Reparatrix-kongregációjának tagjait lelkeshangú körlevélben buzdította a körmenetben való részvételre. E körlevél s rajta a m. kir. udvari várplébánia pecsétje a tagok számára belépőjegyül szolgált.

Az Oltáregyesület díszes csoportja a hitbuzgalmi egyesületek közt haladt a gyönyörű processzióban és Budavárából egy kimagasló szép napnak emlékeivel tért vissza otthonába.

*

Munkaórák. Oltáregyesületi, kongregációs és eucharisztikus gyermekszövetségi *gyűlések*, munkaórák és összejövetelek október elsejétől kezdve szokásos módon a következő beosztással tartatnak: Kedden a «Fájdalmas Szűz»-kongregáció, szerdán és szombaton a Virgo Reparatrix-kongregáció II. csoportja, valamint más tagok, ha oltáregyesületi kézimunkát vállalni vagy a kézimunkákra vonatkozólag irányítást és útbaigazítást nyerni óhajtanak, pénteken az Oltáregyesület és a «Keresztény Anyák» kongregációja számára. Ezen munkaórák alatt konferenciák fognak tartatni és pedig minden hónap második és negyedik keddjén, harmadik szerdáján és minden péntekjén.

Felelős szerkesztő: Horváth Rezső.